ΕΛΤΑ Hellenic Post
PRESS POST 7x7
ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Τμήμα Α.Λ. 190114 Αρθρ. Λάσσα 015027

Η ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

Τ.Θ.90, 19011 ΑΥΛΩΝΑΣ - ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ - ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2016 - Α.Φ.167 - ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 0,01 ΕΥΡΩ

"Ιδού, μυστήριον λέγω προς εσάς, πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθή, εν μια στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι, διότι θέλει σαλπίσει και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ημείς θέλομεν μεταμορφωθή." Α΄ Κορ.15:51-52

Εκείνος τόλμησε να πεθάνει. Εμείς;

«Αν, όμως, πεθάνει, φέρνει πολύ καρπό» (Ιωα. 12:24).

Υπάρχουν πολλοί που στενάζουν μεν για καρποφορία, αλλά που δεν έχουν μάθει ακόμη το μεγάλο μάθημα του Σταυρού του Χριστού. Μπορεί να μην πεθάνουμε όπως Εκείνος πέθανε, ωστόσο εάν πραγματικά θέλουμε να είμαστε καρποφόροι, υπάρχει κάτι που οφείλουμε να κατανοήσουμε σχετικά με τη σημασία του θανάτου Του.

Εάν σώζαμε άλλους, δε μπορούμε να σώσουμε τον εαυτό μας. Εάν βοηθούσαμε συνανθρώπους μας, πρέπει να είμαστε ικανοποιημένοι που δε μπορούμε να βοηθήσουμε τον εαυτό μας. Εάν μπολιαστήκαμε από την αγριελιά, πρέπει να είμαστε ικανοποιημένοι που έχουμε την πληγή από το κλαδευτήρι. Εάν θα γεμίζαμε τον κόσμο με το γλυκό άρωμα ενός πολύτιμου μύρου, πρέπει να είμαστε ικανοποιημένοι ν' αποτελούμε έστω τα ραγισμένα αλάβαστρα.

Τα πιο καρποφόρα κλαριά είναι εκείνα που το φύλλωμα και τα κλαδιά κόβονται με τολμηρό χέρι, ώστε η ικμάδα του δένδρου ν' αυξηθεί στο φούσκωμα των τσαμπιών. *«Όποιος αγαπάει την ψυχή του, θα τη χάσει και όποιος μισεί την ψυχή του σε τούτο τον κόσμο, θα τη φυλάξει σε αιώνια ζωή»* (Ιωα. 12:25).

Τόλμησε να κοιτάξεις ψηλά στο πρόσωπο του Θεού, Εσύ που επιθυμείς την πλουσιότερη, βαθύτερη ζωή, και πες Του ότι δε θα επιλέξεις το δικό σου δρόμο, αλλά ότι επιθυμείς να Τον ακολουθήσεις μέσω του θανάτου, εάν αυτή αποτελεί τη μοναδική πύλη προς τη ζωή.

Αλλά Αυτός που πέρασε και ο Ίδιος μέσα από το θάνατο, γνωρίζει κάθε στροφή της κοιλάδας και κάθε πέρασμα του ποταμού. Δεν κάνει λάθος, ούτε θα μας περάσει από δυσκολότερο μονοπάτι από αυτό που χρειάζεται να περάσουμε. Κοίταξε πώς τα χέρια Του, τα τρυπημένα από τα καρφιά, έχουν βαδίσει και ξαναβαδίσει το δρόμο μαζί με τους πολλούς που Εκείνος έχει καλέσει.

Δε θα επέτρεπε να περάσεις από αυτό το μονοπάτι, εάν δεν γνώριζε ότι είσαι αρκετά δυνατός να το περάσεις, ή ότι Εκείνος είναι αρκετά δυνατός να σε μεταφέρει. Από τη στιγμή που Εκείνος είναι εδώ, μην παραλείπεις να λες το Όνομά Του εκατοντάδες φορές τη μέρα, εάν χρειαστεί, επαναλαμβάνοντάς το όπως το αντίδοτο στον πόνο: «Ιησούς! Ιησούς! Ιησούς!»

Υπάρχουν φορές σε τέτοιες εμπειρίες όπου η φωνή Του ακούγεται πολύ καθαρά, επιβεβαιώνοντας την ψυχή για μια υπόσχεση. Άλλες πάλι φορές φαίνεται αδύνατον να διακρίνεις τη φωνή Του. Αλλά τότε, μας γεμίζει με δύναμη μέσα μας μ' ένα λεπτό, τρυφερό τρόπο, και αντί να μας ενδυναμώσει με τα λόγια Του, γίνεται ο Ίδιος η δύναμη της καρδιάς μας και η μερίδα μας για πάντα.

Έτσι και γίνεται. Η μέρα διαδέχεται τη νύχτα, η άνοιξη το χειμώνα, τα λουλούδια την παγωνιά, η χαρά τη λύπη, η καρποφορία το κλάδεμα, το Όρος των Ελαιών διαδέχεται τη Γεσθημανή, η Ανάληψη το Σταυρό, η ζωή το θάνατο, και ο Χριστός που έρχεται, διαδέχεται τις ωδίνες μιας βασανισμένης δημιουργίας.

ΑΜΗΝ.

Οι τρεις σταυροί

Κι έλεγε στον Ιησού: *«Θυμήσου με, Κύριε, όταν έρθεις στη βασιλεία σου»*. (Λουκ.23:42)

Τρεις σταυροί υπήρχαν στο λόφο του Γολγοθά. Στον ένα βρισκόταν κάποιος άνθρωπος που πέθαινε μέσα στην αμαρτία του, δεν δέχτηκε τον Ιησού για Σωτήρα του. Στον άλλο σταυρό υπήρχε ένας άνθρωπος που πέθαινε ως προς την αμαρτία, είχε εμπιστευτεί τον Ιησού ως Σωτήρα και Κύριό του (Λουκ.23:40-43). Και στο μεσαίο σταυρό υπήρχε Ένας που πέθαινε εξαιτίας της αμαρτίας. Ο μεσαίος ήταν που έκανε όλη τη διαφορά για τους δύο ανθρώπους που κρεμόντουσαν δεξιά και αριστερά από τον Ιησού, που έκανε τη διαφορά ανάμεσα στην αιώνια κόλαση και στον αιώνιο παράδεισο.

Ολόκληρη η οικουμένη αντιπροσωπεύεται απ' αυτούς τους δύο ληστές και την ανταπόκρισή τους στον Κύριο Ιησού Χριστό. Σ' αυτούς τους τρεις σταυρούς φαίνεται η εικόνα του αμαρτωλού, του μετανοημένου και του Σωτήρα. Δες και εσύ τώρα με πίστη Αυτόν που βρίσκεται στον Ουρανό και που κάποτε κρεμόταν στο μεσαίο σταυρό. Και εσύ μπορείς ν' ακούσεις τα λόγια Του της συγχώρεσης και της ελπίδας.

Η αγάπη πρέπει να τα πηγαίνει καλά μ' αυτούς που δεν μας συμπεριφέρονται σωστά, με δύσκολους ανθρώπους. Ω, πόσο πρέπει να λυπεί το Θεό να βλέπει τα παιδιά Του να μην τα βρίσκουν μεταξύ τους!

Μια ιεραπόστολος μού είχε διηγηθεί το πόσο δύσκολο ήταν να τα «πάει καλά» με τη συνεργάτιδά της. Όταν την ξαναείδα μού είπε : «αποφασίσαμε να ζήσουμε σε ξεχωριστά σπίτια και τώρα τα πάμε πολύ καλίτερα». Είπα : «Ω, τι χάσατε! Κλέψατε τις καρδιές σας από το σχολείο της πειθαρχείας του Θεού». Το άμεσο πρόβλημά της παρέμεινε άλυτο. Η αγάπη που μπορούσε να ταιριάξει με μια δύσκολη φύση δεν ήταν πια εκεί!

Η αγάπη που συγχωρεί

«Να είστε ανεκτικοί ο ένας έναντι του άλλου και να συγχωρείστε μεταξύ σας αν ένας έχει παράπονο από κάποιον. Ακριβώς όπως σας συγχώρησε ο Χριστός, έτσι να συγχωρείτε κι εσείς». (Κολ.3:13).

Η αγάπη που έχει μάθει να συγχωρεί το κάνει ακόμα και πριν ζητήσει συγχώρεση ο υπαίτιος. Έχεις μία τέτοια αγάπη που συγχωρεί ή η αγάπη σου διαρκώς λέει «δεν μπορώ να συγχωρήσω;» Υπάρχει κάποιος που του κρατάς κακία; Έχεις συγχωρήσει τον οποιοδήποτε ακόμα κι αυτόν που σου συμπεριφέρθηκε άδικα, ακόμα και αυτόν που σε πρόδωσε ή ακόμα και αυτούς που ποτέ δεν ήρθαν να σου ζητήσουν συγνώμη, ενώ έφταιγαν; *«Να συμπεριφέρεστε μεταξύ σας με καλοσύνη, με ευσπλαχνία και με συγχωρητικότητα, όπως ακριβώς σας συγχώρησε και* ο Θεός όταν πιστέψατε στο Χριστό.» (Εφεσ.4:32) *«Αν όμως εσείς δε συγχωρείτε, ούτε και ο Πατέρας σας ο ουράνιος θα συγχωρήσει τα παραπτώματά σας».* (Μαρκ.11:26)

Μια καρδιά που έχει κάνει βίωμά της την συγχώρεση θα διαπιστώσει ότι τελικά δεν υπάρχει κανείς που να μην τον συγχωρεί. Ω, τι χάνουμε όταν κάπου στην καρδιά μας υπάρχει κάτι εναντίον κάποιου άλλου που δεν έχουμε τελείως συγχωρέσει!

Θυμάμαι ένα παιδί του Θεού που ήρθε σε μένα επειδή μέσα στην καρδιά της δε μπορούσε να βρει ικανοποίηση και χαρά. Κατά κάποιον τρόπο δε μπορούσε να δεχθεί τι ο Θεός είχε προμηθεύσει με τόση αγάπη στο σταυρό, δηλαδή το αίμα Του για καθαρισμό και κάλυψη. Δεν μπορούσα ν' ανακαλύψω τι συνέβαινε, ποιο ήταν το εμπόδιο στο να βρει χαρά μέσα στην καρδιά της.

Τότε ξαφνικά ρώτησα : «Μήπως υπάρχει κάποιος που δεν έχεις συγχωρήσει;» και μου απάντησε : «Ναι, και δεν πρόκειται να την συγχωρήσω. Ήρθε ανάμεσα σε μένα και το σύζυγό μου και πριν δύο μήνες ο άντρας μου πέθανε» Για την ανθρώπινη καρδιά ήταν δύσκολο να συγχωρήσει.

Τότε της εξήγησα ότι όσο υπήρχε ασυγχωρητικότητα στην καρδιά της ο Θεός δε μπορούσε να της δώσει τη χαρά και την ειρήνη που γύρευε *«Κι όταν στέκεστε και προσεύχεστε, να συγχωρείτε αν έχετε κάτι σε βάρος κάποιου, ώστε και ο Πατέρας σας ο ουράνιος να συγχωρήσει σ' εσάς τα δικά σας παραπτώματα.»* (Μαρκ. 11:25) Της υπενθύμισα ότι με αυτήν της τη στάση τα βέλη της αμαρτίας της την είχαν χτυπήσει και έκαναν την καρδιά της να αιμορραγεί μέχρι που δεν της απέμεινε αίμα.

Έτσι είπα : «Δεν θα συγχωρήσεις για χάρη αυτής της αγάπης, για χάρη του μεγαλύτερού σου χρέους;;» (Ματθ. 18:21-35). Γονατιστή τότε είπε: «Κύριε την συγχωρώ και συγχώρεσε και μένα που δεν μπόρεσα να τη συγχωρήσω νωρίτερα».

Αυτή ήταν η αγάπη του Γολγοθά. Όταν έχεις συγχωρηθεί, είναι εύκολο να ζητήσεις απ' τους άλλους να σε συγχωρήσουν. Η αγάπη σε αναγκάζει να πας και να τα βάλεις όλα σε μία τάξη! Ω, τον πόνο που απαλλάσουμε τους άλλους, όταν μάθουμε να τους αγαπούμε!

Ο Θεός θέλει εμάς και όχι τις διακονίες μας

Είναι τόσο εύκολο για τους περισσότερους από εμάς να θεωρήσουμε τη χριστιανική μας πίστη σαν μια ατελείωτη λίστα δραστηριοτήτων. Η παρακολούθηση συναθροίσεων, οι διακονίες, η εκπλήρωση διαφόρων αναγκών, όλα μπορούν να γίνουν το επίκεντρο του ποιοι είμαστε και του τι κάνουμε ως Χριστιανοί. Όταν κάτι τέτοιο συμβαίνει, σημαίνει ότι η προσοχή μας έχει απομακρυνθεί από το Χριστό και αρχίζει να επικεντρώνεται στο ποιοι είμαστε και τι κάνουμε γι' Αυτόν. Αυτό όμως δεν αποτελεί μια υγιή πνευματική κατάσταση.

Ο Θεός πάντοτε προσπαθεί να μας διδάσκει να εξαρτόμαστε από Αυτόν. Ποτέ δεν είναι για εμάς, αλλά πάντοτε για Εκείνον. Ο Ιησούς μάς είπε ότι χωρίς Αυτόν δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα *«Εγώ είμαι το αμπέλι, εσείς τα κλήματα. Εκείνος που παραμένει ενωμένος μαζί μου κι εγώ μαζί του, αυτός παράγει άφθονο καρπό, γιατί χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε.»* (Ιωαν.15:5).

Προσπαθούμε τόσο σκληρά να διακονήσουμε. Σχεδιάζουμε, βάζουμε στόχους και ονειρευόμαστε για όλα όσα θα κάνουμε στη βασιλεία του Θεού. Στην πραγματικότητα, όλ' αυτά είναι αξιοθαύμαστα και όντως μία από τις μεγαλύτερες χαρές μας είναι το να υπηρετούμε τον Κύριο, όμως δεν είναι μόνο αυτό. Όταν αποτυγχάνουμε είναι γιατί προσπαθούμε να τα κάνουμε με τη δύναμή μας.

Ένας από τους σημαντικότερους λόγους για την έλλειψη προσευχής στην Εκκλησία είναι η αποτυχία μας να καταλάβουμε την ολοκληρωτική εξάρτησή μας από τον Ιησού. Θέλουμε να πράξουμε με το δικό μας τρόπο πρώτα και κατόπιν προσευχόμαστε, όταν όμως με τον τρόπο μας τα έχουμε «θαλασσώσει». Ένας από τους πρακτικότερους τρόπους προσευχής είναι ο τρόπος που μας διδάσκει να στηριζόμαστε στον Κύριο. Ας έχουμε κατά νου δύο πράγματα, όσον αφορά την προσευχή ή την έλλειψη προσευχής :

1) Προσευχή έχουμε όταν εξαρτόμαστε από το Θεό,

2) έλλειψη προσευχής έχουμε όταν εξαρτόμαστε από τον εαυτό μας.

Μία εκκλησία προσευχής είναι μια εκκλησία που έχει μάθει να εξαρτάται από το Θεό. Προσευχόμενος χριστιανός είναι αυτός που έχει μάθει να εξαρτάται από το Θεό. Η κραυγαλέα ανάγκη των ημερών μας είναι όχι άλλες θρησκευτικές δραστηριότητες, αλλά να υπάρχουν χριστιανοί που θα εμπιστευθούν τον Κύριο και θα Τον υπηρετούν εξαρτώμενοι αποκλειστικά και μόνο απ' Αυτόν.

Ας μετανοήσουμε για την αμαρτία της έλλειψης προσευχής και εφόσον δεχτούμε τη συγχώρεση του Κυρίου ας αφιερώσουμε τους εαυτούς μας στην προσευχή. Ας ζητήσουμε από το Θεό να μας συγχωρέσει για τις προσπάθειές μας να κάνουμε το έργο Του με τη δική μας δύναμη και να Του ζητήσουμε να μας διδάξει να προσευχόμαστε σε κάθε περίσταση, με κάθε είδος προσευχής, περπατώντας σε τέλεια εξάρτηση από Εκείνον.

Η ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ
Κωδικός 5027

Είναι μία Χριστιανική εφημερίδα που κυκλοφορεί σε 1.500 φύλλα κάθε δύο μήνες.

Ιδιοκτήτης : Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία Κατερίνης.

Εκδότης: Π.Χυδήρογλου-Προκοπίου.

Αποστέλλεται δωρεάν σε όποιον τη ζητήσει. Συντηρείται από δωρεές φίλων και αναγνωστών.

Παράκληση οι δωρεές να στέλνονται στην υπεύθυνη έκδοσης :

Ξένια Χυδήρογλου-Προκοπίου
Ταχ. Θυρ. 90, 19011 Αυλώνας
E-mail : xeniaprocopiou@gmail.com

Ετοίμασε την οδό της Αναζωπύρωσης!

Αν και τα σημεία δείχνουν το τέλος των καιρών και την σύντομη επιστροφή του Χριστού, είναι λυπηρό ότι πολλοί από τους ανθρώπους του Θεού δεν αναγνωρίζουν ή δεν ανταποκρίνονται στο κάλεσμά τους αυτή την κρίσιμη ώρα. Κατά τη διάρκεια της δημόσιας διακονίας Του, ο Ιησούς εξεπλάγη που οι άνθρωποι μπορούσαν να καταλάβουν τα σημάδια που σχετίζονταν με τον καιρό, αλλά δεν καταλάβαιναν τα σημεία των καιρών. Για παράδειγμα, ο Ιησούς είπε στους θρησκευτικούς ηγέτες: *«όταν γίνει βράδυ, λέτε: Καλός ο καιρός, επειδή, ο ουρανός κοκκινίζει. Και το πρωί: Σήμερα είναι χειμώνας, επειδή, ο ουρανός κοκκινίζει σκοτεινιάζοντας. Το μεν πρόσωπο του ουρανού ξέρετε να το διακρίνετε, τα σημεία των καιρών, όμως, δεν μπορείτε;»* (Ματθ. 16: 2-3). Σε άλλη περίπτωση, έκανε την εξής παρατήρηση: *«Υποκριτές! Το πρόσωπο της γης και του ουρανού ξέρετε να το διακρίνετε. Τούτον, όμως, τον καιρό πως δεν τον διακρίνετε;»* (Λουκ. 12: 56). Ας είμαστε σε εγρήγορση και ετοιμότητα και ας εστιάσουμε όσο γίνεται πιο πολύ στην προσευχή και στο έργο του Κυρίου.

Στις μέρες του Έσδρα, οι πνευματικές και εθνικές καταστάσεις ήταν επίσης πολύ σοβαρές, τόσο ώστε ο Έσδρας έσκισε τα ρούχα του, μάδησε τα μαλλιά από το κεφάλι του και τα γένια του, έπεσε μπρούμυτα ενώπιον του Κυρίου, και έκλαψε και εξομολογήθηκε τις αμαρτίες του λαού. Μια υπερβολικά μεγάλη σύναξη ανδρών, γυναικών και παιδιών μαζεύτηκαν μαζί του και έκλαψαν πικρά. Αλλά, στη διάρκεια αυτής της μεγάλης τους θλίψης, ο Σεχανίας υπενθύμισε στο λαό ότι παρ' όλη την απιστία τους στο Θεό, υπήρχε ακόμη ελπίδα! (Εσδρας 10:2). Ενθάρρυνε τον Έσδρα: *«Σήκω! Επειδή, το πράγμα ανήκει σε σένα, και εμείς είμαστε μαζί σου. Γίνε ανδρείος, και πράττε»* (εδ. 4). Ο Έσδρας και ο λαός πήραν αυτόν το λόγο ενθάρρυνσης στην καρδιά τους και κάτω από την αρχηγία του ο λαός μετανόησε και γλύτωσε από την κρίση του Θεού.

Είναι καιρός τώρα για τα παιδιά του Θεού να σηκωθούν, να είναι γενναία και να πράξουν! Οι συναγερμοί που χτυπάνε δεν είναι κλήσεις για να επαναπαυθούν, αλλά για να εκζητήσουν τον Κύριο και τα σχέδιά Του. Στις μέρες του ολέθρου, ο Κύριος καλεί τα παιδιά Του ν' ανασυνταχθούν: *« Έαν κλείσω τον ουρανό και δεν γίνεται βροχή, και αν προστάξω την ακρίδα να καταφάει την γη, και αν στείλω θανατικό ανάμεσα στον λαό Μου, και ο λαός Μου, επάνω στον οποίο ονομάστηκε το Όνομά Μου, ταπεινώσουν τον εαυτό τους, και προσευχηθούν, και εκζητήσουν το πρόσωπό Μου και επιστρέψουν από τους δρόμους τους τους πονηρούς, τότε Εγώ θα εισακούσω από τον ουρανό και θα συγχωρήσω την αμαρτία τους και θα θεραπεύσω την γη τους»* (Β Χρον.7: 13-14).

Υπάρχει ακόμη ελπίδα για την επέμβαση του Κυρίου. Υπάρχει ακόμη ελπίδα για τους χαμένους να σωθούν. Υπάρχει ακόμη ελπίδα για μετάνοια και αναζωπύρωση στην εκκλησία. Η επιθυμία της καρδιάς του Κυρίου είναι να εκχύσει σωτηρία, μετάνοια και το Πνεύμα Του επάνω σε πολλούς αυτές τις τελευταίες μέρες. Εσύ κι εγώ έχουμε την ευθύνη και το προνόμιο να βοηθήσουμε να ετοιμαστεί η οδός για μια μεγάλη ανακίνηση από τον ουρανό στεκούμενοι στο κενό μέσω της μεσιτείας και της διακονίας μας με θάρρος!

Σαν όραμα

Λείπαμε διακοπές όταν ο γείτονας μάς ειδοποίησε ότι το σπίτι μας καιγόταν και το δικό του επίσης. Όλη η περιοχή ήταν στις φλόγες και είχαν απομακρύνει όλους τους κατοίκους. Είχαμε ξοδέψει τους κόπους και τις οικονομίες μιας ζωής και πρόσφατα είχαμε κτίσει αυτό το σπίτι. Και τώρα καιγόταν, όμως η καρδιά μου ήταν παράδοξα ήσυχη. Τηλεφώνησα σε μερικούς πιστούς του Χριστού που γνώριζα και προσευχόμασταν όλοι. Έτσι το άφησα στο Κύριο και το πήρα απόφαση. Και αν κάηκε το σπίτι μας εμείς είμαστε ζωντανοί! Θα φροντίσει ο Κύριος για τα υπόλοιπα, σκέφτηκα.

Μετά από ώρες η φωτιά έκαψε όσα έκαψε και έπαψε. Τότε μας άφησαν να πάμε κοντά. Πλησιάζοντας κοίταξα από τον απέναντι λόφο και τότε τι είδα; Το σπίτι μας ανέπαφο ανάμεσα στα καμένα. Ένα δέντρο καιγόταν ακόμα ακριβώς στο πλάι του. Δεν πίστευα στα μάτια μου. Μήπως ήταν όραμα; Η φωτιά είχε περάσει χωρίς να το αγγίξει. Ούτε και του γείτονα. Ο Κύριος είχε κάνει έλεος και σωτηρία….

Πρόκειται για μια προσωπική μαρτυρία από τις φωτιές της Αττικής του 2010. Μέσα στη δοκιμασία, στη δύσκολη ώρα, το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε και που το περιμένει ο Κύριος είναι να Του αναθέσουμε εν λευκώ το ζήτημά μας και να ησυχάσουμε. Να Του το φέρουμε με πνεύμα ευχαριστίας και τότε η αγωνία όλη θα φύγει. Η ειρήνη του Θεού θα πλημμυρίσει την καρδιά και τη σκέψη μας.

Ανεξάρτητα από την έκβαση του θέματός μας θα έχουμε κερδίσει μια νίκη. Τη νίκη της πίστης μας, της εμπιστοσύνης μας στο Θεό μας! Το Θεό που κάνει θαυμάσια και που αξίζει να εμπιστευόμαστε πάντοτε για όλα. **Ο Θεός περιμένει την πίστη μας για να ενεργήσει!**

Με τη θηλιά στο λαιμό!

«Έτσι κι αλλιώς, όμως, εμείς οι ίδιοι έχουμε πάρει για τους εαυτούς μας την απόφαση του θανάτου, ώστε να μη ζούμε στηριζόμενοι στους εαυτούς μας, αλλά στο Θεό, που αναστήνει τους νεκρούς, ο Οποίος και μας γλίτωσε από έναν τέτοιο θανάσιμο κίνδυνο» Β΄Κορ.1:9-10

Η ιστορία αυτή είναι αληθινή. Συνέβη πριν λίγα χρόνια στην Κίνα, όπου το Ευαγγέλιο διώκεται ανοιχτά. Ένας γέροντας άνθρωπος του Θεού έκρυψε Αγίες Γραφές, που τις προόριζε για διανομή, αλλά τον έπιασαν και τον ανέκριναν, να τους πει πού τις είχε. Εκείνος δε μιλούσε. Τελικά τον έβαλαν στην αυλή της φυλακής να στέκεται πάνω σ' ένα στύλο, με μια θηλιά περασμένη στο λαιμό του. Όταν θα έπεφτε αποκαμωμένος, θα πνιγόταν. Ο Θεός όμως του έδωσε δυνάμεις κι έμεινε έτσι επί μέρες. Τους πρότεινε να τους μιλήσει για το Χριστό, αλλά οι δήμιοί του τον χλεύαζαν κι έπαιζαν ζάρια.

Μια μέρα ξέσπασε καταιγίδα. Ο γέρος δεν άντεξε και λιποθύμησε. Μα αντί να βρεθεί στον Ουρανό, όπως περίμενε, βρέθηκε στο χώμα της αυλής, με τους δύο δήμιους να του τρίβουν τα χέρια και τα πόδια και να του δίνουν νερό να συνέλθει. «Μην πεθάνεις, περίμενε», του φώναζαν και οι δύο. «Θέλουμε να μας πεις γι' αυτόν το Χριστό, που σου 'δωσε τόση δύναμη. Και το θαυμαστό είναι ότι μόλις πήγες να λιποθυμήσεις, ένας κεραυνός έκοψε το σχοινί και δεν πνίγηκες!». Έτσι οι δύο δήμιοι στράφηκαν στο Χριστό.

Ο πιστός αυτός άνθρωπος είχε πάρει την απόφαση του θανάτου μέσα του. Ήταν ήρεμος, γιατί ο Χριστός τον είχε ελευθερώσει από τον αιώνιο θάνατο. Ζούσε για Κείνον, ανέπνεε για Κείνον, μιλούσε για Κείνον, που ήταν το παν γι' αυτόν.

Ας ζητάμε από τον Κύριο να μας δίνει τη δύναμη ν' αψηφούμε κάθε κίνδυνο και κάθε ταλαιπωρία για χάρη του έργου Του και της υπηρεσίας του αγίου ονόματός Του. Να μας δίνει αγάπη για τις ψυχές που χάνονται μακριά Του, και που βρίσκονται τόσο κοντά μας, να μας δίνει τη δύναμη να ζούμε μια άγια ζωή που να ελκύει τους γύρω μας κοντά Του.

Γιατί αργεί ο Κύριός μας;

Γιατί ο Κύριός μας έχει αργήσει μέχρι τώρα; Γιατί ο Λυτρωτής δεν έχει επιστρέψει πολύ πριν;

Την παραμονή του θανάτου Του, ο Κύριος Ιησούς είπε: *«...Πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο. Και αφού πάω και σας ετοιμάσω τόπο, έρχομαι πάλι, και θα σας παραλάβω κοντά σε Μένα, για να είστε κι εσείς, όπου είμαι Εγώ»* (Ιωαν. 14:2-3), αλλά 20 αιώνες έχουν περάσει από τότε και ακόμη δεν έχει επιστρέψει! Δεν αποτελεί αυτό μεγάλο μυστήριο; Ένας κόσμος στον οποίο η αμαρτία αφθονεί όλο και περισσότερο, η εκκλησία ταλαιπωρείται από σχίσματα και σαν τον Σαμψών, αποκόπτεται από τη δύναμή της, μια δημιουργία που στενάζει και μια γη χτυπημένη από τους πολέμους, όλα ενώνονται σε κραυγή με τις ψυχές κάτω από το θυσιαστήριο, αναφωνώντας: *«Μέχρι πότε, ω Κύριε!»* (Αποκ. 6:10).

Επομένως, γιατί τόση καθυστέρηση; Γιατί αυτό το παρατεταμένο διάστημα από την ώρα της αναχώρησής Του; Γιατί δεν έχει επιστρέψει πολύ πριν; Απαντούμε:

Πρώτον, διότι ο Θεός θέλει να δώσει στον άνθρωπο κάθε ευκαιρία ν' αναπτύξει τα σχέδιά του και στη συνέχεια να διακηρύξει την ανάγκη του κόσμου για έναν ικανό Άρχοντα.

Η επιστροφή του Χριστού καθυστερεί προκειμένου να δώσει ευκαιρίες στα σχέδια του ανθρώπου ν' αναπτυχθούν πλήρως. Ο Θεός περιμένει μέχρι τον καιρό του θερισμού. Περιμένει για τον καιρό του θερισμού και των προσπαθειών του ανθρώπου. Περιμένει υπομονετικά με το δρεπάνι στο χέρι και καθώς η σοδειά της ανθρώπινης βιομηχανίας θα ωριμάσει πλήρως, θα προπορευθεί το: *«Στείλε το δρεπάνι Σου και θέρισε, επειδή, ήρθε για σένα η ώρα του να θερίσεις, δεδομένου ότι ξεράθηκε ο θερισμός της γης»* (Αποκ. 14:15).

Δεύτερον, για να δείξει πλήρως ο Θεός την μεγάλη Του μακροθυμία.

«Όμως, αυτό το ένα ας μη σας διαφεύγει, αγαπητοί, ότι στον Κύριο μία ημέρα είναι σαν χίλια χρόνια, και χίλια χρόνια σαν μία ημέρα. Δεν βραδύνει ο Κύριος την υπόσχεσή Του, όπως μερικοί το θεωρούν αυτό βραδύτητα, αλλά μακροθυμεί σε μας, μη θέλοντας μερικοί να απολεστούν, αλλά όλοι να ΄ρθουν σε μετάνοια» (Β΄ Πετρ. 3:8-9).

Όλους αυτούς τους αιώνες ο Κύριος λέει: *«Ελάτε σε Μένα όλοι όσοι κοπιάζετε και είστε φορτωμένοι, και Εγώ θα σας αναπαύσω»* (Ματθ. 11:28). Από τότε που ο Σωτήρας αναχώρησε από τη γη, ο Θεός συνδιαλέγεται με τον κόσμο με έλεος, αντί με κρίση. Η υπομονή του Θεού προς το διαφθαρμένο γένος μας είναι εκπληκτική. Γιατί; ο Κύριος Θεός μακροθυμεί, μη θέλοντας μερικοί να απολεστούν. Ας υποθέσουμε ότι ο Χριστός επέστρεφε 5, 10, 20, 50 χρόνια πριν. Τότε, σε μια τέτοια περίπτωση, πόσοι από αυτούς που διαβάζοντας αυτές τις γραμμές χαίρονται που έγιναν αποδεκτοί από τον Πολυαγαπημένο Κύριο, θα είχαν χαθεί στις αμαρτίες τους! Ενώσου, επομένως, με τον γράφοντα στο να ανταποδώσουμε ευχαριστίες για την καταπληκτική μακροθυμία του ελεήμονα Θεού μας.

Τρίτον, για να δοκιμάσει πλήρως ο Θεός την πίστη των δικών Του.

Γιατί ευαρεστείται να το κάνει αυτό; Για τον ύμνο της δόξας της χάρης Του. Ίσως για να διακηρυχθεί στους αγγέλους, στους οποίους «γίναμε θέατρο» (Α΄ Κορ. 4:9), ότι ο Θεός έχει λαό, που με τη χάρη Του, μπορούν να Τον εμπιστευθούν μέσα στο σκοτάδι ενός πλήρους μυστηρίου! Οι δρόμοι του Θεού μας είναι υπέροχοι. Οι χλευαστές μπορεί να αναφωνήσουν: *«Πού είναι η υπόσχεση της Παρουσίας Του;»* (Β΄ Πετρ. 3:4). Μερικοί υπηρέτες μπορεί να φωνάξουν: «Ο Κύριός μου καθυστερεί τον ερχομό Του» και η ίδια μας η καρδιά, μερικές φορές μπορεί να πειραστεί και να γκρινιάξει για την μεγάλη καθυστέρηση. Εντούτοις, θα γίνει φανερό ότι Αυτός «κάνει τα πάντα καλά».

Ένα απειλητικό ζώο

«Μη εκδικήτε εαυτούς αγαπητοί, αλλά δότε τόπον τη οργή, διότι είναι γεγραμμένον : 'Εις εμέ ανήκει η εκδίκησις, εγώ θέλω κάμει ανταπόδοσιν, λέγει Κύριος» Ρωμ.12:19

Ο Ηρακλής σύμφωνα με τη μυθολογία, ήταν αγανακτισμένος με ένα παράξενο, απειλητικό ζώο, που του έφραζε το δρόμο. Σε μια έκρηξη θυμού χτύπησε το ζώο με το ρόπαλό του και το σκότωσε. Καθώς όμως συνέχισε στο δρόμο του, συναντούσε το ίδιο ζώο, κάθε φορά μεγαλύτερο και πιο απειλητικό από πριν. Στο τέλος ένας σοφός αγγελιοφόρος εμφανίστηκε και συμβούλεψε τον Ηρακλή να σταματήσει τις προσπάθειες να σκοτώσει το ζώο. «Το όνομά του είναι ΔΙΑΜΑΧΗ και εσύ το μόνο που κάνεις είναι να τη φουντώνεις», είπε ο μηνυτής. «Άφησέ την ήσυχη και θα σταματήσει να σε τυραννάει».

Όσο πιο πολύ τροφοδοτούμε την οργή και τη φιλονικία, τόσο πιο μεγάλη ζημιά γίνεται, πρώτα επάνω μας, αλλά και στο διπλανό μας ο οποίος είναι το αντικείμενο της οργής μας. Όλος ο εσωτερικός μας κόσμος αναστατώνεται και όσο πιο πολύ φουσκώνουμε, τόσο πιο πολύ υποφέρουμε. Πόσο πιο όμορφο είναι το πνεύμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο οποίος *«λοιδορούμενος δεν αντελοιδόρει, πάσχων δεν ηπείλει»* (Α΄ Πετρου 2:23).

Δεν είναι βέβαια εύκολο να νικήσεις το θηρίο μέσα σου. Να μένεις ήρεμος και συνδιαλλακτικός όταν αδικείσαι, όταν υποβιβάζεσαι, όταν σε εκμεταλλεύονται, όταν σου μιλούν άπρεπε και υποτιμητικά. Μα ο Χριστός, αν το θελήσουμε, μας δίνει τη δύναμη να κάνουμε το ακατόρθωτο. Μας δίνει την πραότητα και τη γλυκύτητα του δικού Του χαρακτήρα. Χτίζει μέσα μας με το Άγιο Πνεύμα και με την αναγέννηση, έναν άνθρωπο ειρήνης και αγάπης, έναν άνθρωπο ξεχωριστό, που δεν συναντιέται πουθενά στα πρότυπα αυτού του κόσμου. Έναν άνθρωπο πραότητας, αρχοντιάς και σοφίας.

"Υψώνω τα μάτια μου προς τα βουνά από πού θάρθει η βοήθειά μου;
Η βοήθειά μου έρχεται από τον Κύριο,
που δημιούργησε τον ουρανό και τη γη.
Δεν θα αφήσει να κλονιστεί το πόδι σου,
ούτε θα νυστάξει Αυτός που σε φυλάττει.
Ο Κύριος είναι ο φύλακάς σου,
ο Κύριος είναι η σκέπη σου από τα δεξιά σου.
Την ημέρα ο ήλιος δεν θα σε βλάψει, ούτε το φεγγάρι τη νύχτα.
Ο Κύριος θα σε φυλάττει από κάθε κακό, θα φυλάττει την ψυχή σου.
**Ο Κύριος θα φυλάττει την έξοδό σου και την είσοδό σου,
από τώρα και μέχρι τον αιώνα.**

Ψαλμός 121

ο Δρόμος του Σταυρού

«Επειδή, σε σας χαρίστηκε το υπέρ τού Χριστού όχι μονάχα να πιστεύετε σ' Αυτόν, αλλά και να πάσχετε υπέρ Αυτού» (Φιλιπ. 1:29).

Εάν υπάρχει ένα πράγμα πάνω απ' ο,τιδήποτε άλλο, που το ανθρώπινο μυαλό και σώμα αντιστέκεται, είναι η δοκιμασία. Κλωτσάμε σ' αυτή. Προσπαθούμε να την αποφύγουμε πάση θυσία. Αφήνουμε για ένα λεπτό το μυαλό μας να σκεφτεί τις δοκιμασίες του Ιησού και κατά κάποιο τρόπο σκεφτόμαστε ότι είναι άδικο να πρέπει και εμείς να υποφέρουμε, ξεχνώντας τα λόγια του Ίδιου του Ιησού: *«Δεν υπάρχει μαθητής ανώτερος από τον δάσκαλο ούτε δούλος ανώτερος από τον κύριό του»* (Ματθ. 10:24).

Ο Ιησούς ήπιε το Ποτήρι των Δοκιμασιών, βαφτίστηκε το βάπτισμα του θανάτου, και μας δίνονται αυτά τα λόγια: *«Δεδομένου ότι, σε τούτο προσκληθήκατε, επειδή και ο Χριστός έπαθε για χάρη σας, αφήνοντας παράδειγμα σε σας, για να ακολουθήσετε τα ίχνη Του»* (Α΄Πετ. 2:21).

Αν αγκαλιάσουμε το Δρόμο του Σταυρού, πρέπει επίσης να δεχθούμε και το Ποτήρι των Δοκιμασιών. Ας δούμε, τι ο Δρόμος του Σταυρού απαιτεί από εμάς.

Αυταπάρνηση: Ο Δρόμος του Σταυρού είναι ο Δρόμος της Αυταπάρνησης. Δεν είναι το τι θέλουμε πλέον εμείς, αλλά το τι ο Θεός θέλει για εμάς. *«Τότε, ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: Αν κάποιος θέλει νάρθει πίσω μου, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, κι ας σηκώσει τον σταυρό του, κι ας με ακολουθεί»* (Ματθ. 16:24). Ο σταυρός μας είναι ο σταυρός Του. Ο Ιησούς έκανε το θέλημα του Πατέρα (Ιωαν. 4:34) και το ίδιο πρέπει να κάνουμε κι εμείς εφόσον είμαστε δικοί Του (Ματθ. 7:21).

Διωγμός: Ο Δρόμος του Σταυρού είναι ο Δρόμος του Διωγμού. *«Και, μάλιστα, όλοι όσοι θέλουν να ζουν με τρόπο ευσεβή εν Χριστώ Ιησού, θα διωχθούν»* (Β΄Τιμ. 3:12). Ο αναμάρτητος Υιός του Θεού υπέφερε στα χέρια του όχλου (Μαρκ. 14:65, 15:17).

Η ιστορία δεν αλλάζει από τους διωγμούς των προφητών, ούτε από τη βάναυση μεταχείριση και το θάνατο των αποστόλων, ούτε η ιστορία αλλάζει από τους άνδρες και τις γυναίκες δια μέσου των αιώνων που έδωσαν τη ζωή τους εξ' αιτίας του Ευαγγελίου. Σήμερα σ' όλο τον κόσμο, υπάρχουν πολλοί που συμμετέχουν στο Ποτήρι των δοκιμασιών, γιατί έχουν διαλέξει το δρόμο του Σταυρού μάλλον, παρά την άρνηση του Κυρίου τους.

Κατηγορίες: Ο Δρόμος του Σταυρού είναι ο Δρόμος των Κατηγοριών. Αποτελεί οσμή θανάτου για αυτούς που χάνονται (Β΄Κορ. 2:15-16). Αν είσαι φίλος του κόσμου, είσαι εχθρός του Θεού (Ιακ. 4:4). Αν προχωράς στο δρόμο του Σταυρού, μην περιμένεις να γίνεις δημοφιλής. Θα παρεξηγηθείς. Θα σε μεταχειριστούν σαν περικάθαρμα του κόσμου, και σαν σκύβαλο όλων (Α΄Κορ. 4:12-13, Α΄Πετ. 4:14).

Πρέπει να είμαστε αδύναμοι ως προς τον εαυτό μας, έτσι ώστε να είμαστε δυνατοί ως προς Εκείνον. Ναι, όσους αγαπάει, τους ελέγχει και τους περνάει από παιδεία (Αποκ. 3:19) και αυτή η παιδεία μερικές φορές παίρνει τη μορφή ενός σκόλοπα στη σάρκα, μιας δοκιμασίας του σώματος, κάτι που μας οδηγεί στα γόνατα με αποτέλεσμα να εμπιστευόμαστε Εκείνον και τη δύναμή Του.

Σκανδαλισμός: Ο Δρόμος του Σταυρού είναι ο Δρόμος του Σκανδαλισμού. Λίγο πριν ο Ιησούς πάει στο Σταυρό, είπε στους μαθητές Του: *«Όλοι εσείς θα σκανδαλιστείτε με Μένα αυτή τη νύχτα...»* (Ματθ. 26:31).

Ο κόσμος θα αποδεχθεί μια θρησκεία με λιγότερο σταυρό, με λιγότερο αίμα. Αν δέχεσαι το Δρόμο του Σταυρού δεν θα σκανδαλίζεις μόνον αυτούς που χάνονται, θα σκανδαλίζεις και τους καθηγητές της Χριστιανοσύνης που προτιμούν να παραμένουν χλιαροί και σαρκικοί.

Απάρνηση: Ο Δρόμος του Σταυρού είναι ο Δρόμος που απαιτεί να απαρνηθούμε κάποια πράγματα στη ζωή μας *«καθένας από σας που δεν απαρνιέται όλα τα υπάρχοντά του, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου»* (Λουκ. 14:33). Επίσης να απαρνηθούμε την αμαρτία, τον εαυτό μας, τον τρόπο ζωής μας, τις φιλοδοξίες μας. Να απαρνηθούμε τον κόσμο και τα δέλεαρ του κόσμου *«Μη αγαπάτε τον κόσμο, ούτε αυτά που υπάρχουν μέσα στον κόσμο.»* (Α΄ Ιωάν. 2:15)

Δικαίωμα στη ζωή

«Το αδιαμόρφωτον του σώματός μου είδον οι οφθαλμοί σου, και εν τω βιβλίω σου πάντα ταύτα ήσαν γεγραμμένα» Ψαλμ. 139:16

Θα σκεφτόσαστε την έκτρωση ως λύση σε κάποια από τις παρακάτω περιπτώσεις ;

1. Είναι ένας κήρυκας με τη γυναίκα του, πολύ φτωχοί, που έχουν ήδη 14 παιδιά. Η γυναίκα ανακαλύπτει ότι είναι έγκυος στο δέκατο πέμπτο.

2. Ο πατέρας είναι άρρωστος και η μητέρα πάσχει από φυματίωση. Έχουν κάνει τέσσερα παιδιά. Το πρώτο είναι τυφλό, το δεύτερο πέθανε, το τρίτο κουφό και το τέταρτο φυματικό. Η γυναίκα είναι πάλι έγκυος.

3. Ένας λευκός βίασε μια δεκατριάχρονη μαύρη και έμεινε έγκυος.

4. Μια πολύ μικρή κοπέλα είναι έγκυος. Δεν είναι παντρεμένη. Ο αρραβωνιαστικός της δεν είναι ο πατέρας του παιδιού.

Αν απαντήσατε ναι στην πρώτη περίπτωση, μόλις σκοτώσατε τον John Wesley, έναν από τους σπουδαιότερους κήρυκες του Ευαγγελίου του 19ου αιώνα. Αν απαντήσατε ναι στη δεύτερη περίπτωση, σκοτώσατε τον Lundwig van Beethoven. Αν απαντήσατε ναι στην τρίτη περίπτωση, σκοτώσατε την Ethel Waters, τη σπουδαία μαύρη τραγουδίστρια των Gospels, που συνόδευε για χρόνια τον Μπίλυ Γκράχαμ στις εκστρατείες του καθώς κήρυττε το Ευαγγέλιο. Τέλος, αν απαντήσατε ναι στην τελευταία περίπτωση, μόλις σκοτώσατε τον Ιησού Χριστό!

Πάνω από το 95% των παιδιών που πεθαίνουν από έκτρωση δεν είναι για λόγους αιμομιξίας, βιασμού ή ιατρικής φύσεως, αλλά για λόγους ευκολίας. Γιατί όμως το δικαίωμα κάποιου για να ζήσει, να εξαρτάται από το αν κάποιος άλλος τον θέλει; Παγκόσμια εκατομμύρια ανεπιθύμητων μωρών πεθαίνουν κάθε χρόνο. Ο άνθρωπος, μόνο να καταστρέφει ξέρει. Αφού δε μπορούμε να δημιουργήσουμε τη ζωή, γιατί να την καταστρέφουμε; Ο Θεός έχει δοξασμένα σχέδια για τον καθένα που φέρνει στη ζωή. Ας Τον αφήσουμε να τα ξετυλίξει στη ζωή μας.

Θαύματα γίνονται;

«Τότε, θα δεις, και θα χαρείς, και η καρδιά σου θα εκπλαγεί και θα πλατυνθεί» Ησαϊας 60:5

Η γυναίκα του ήταν πιστή στο Θεό, άνθρωπος προσευχής και γλυκύτητας. Ο ίδιος όμως ούτε να ακούσει για το Χριστό δε δεχόταν, και τη δυσκόλευε στο να πηγαίνει στη συνάθροιση των πιστών ανθρώπων και στο έργο του Θεού. Εκείνη όμως συνέχιζε να προσεύχεται για το σύζυγό της, καθώς και για το παιδί τους. Ένα βραδι ο γιος τους, καθώς παρακολουθούσε τηλεόραση, αποκοιμήθηκε στον καναπέ. Σε λίγο μπήκε ο πατέρας, τον είδε, ξάπλωσε κοντά του, νύσταξε κι αυτός και εκεί που κόντευε να τον πάρει ο ύπνος, χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν κάποιοι φίλοι του γιου του, που τον ζητούσαν. Χωρίς να πολύ καταλαβαίνει τι κάνει, σαν να μη δούλευε το μυαλό του, τους απάντησε πως δεν είναι στο σπίτι κι ούτε ξέρει πότε θα έρθει. Και συνέχισε τον ύπνο του.

Τα συνταρακτικά νέα έφτασαν το πρωί. Το ίδιο βράδυ όλοι εκείνοι οι νεαροί, που παραλίγο θα ήταν μαζί τους και ο γιος τους, σκοτώθηκαν σε μια λεωφόρο σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Τότε κατάλαβε ότι ήταν ο Θεός που τους είχε γλιτώσει. Πως ήταν η πίστη της γυναίκας του, που τραβούσε πάνω τους την εύνοιά Του και την προστασία Του. Συντριμμένος, την επόμενη φορά τη συνόδεψε στην εκκλησία, ενδιαφέρθηκε να μάθει για την αγάπη του Θεού, για τη θυσία του Ιησού Χριστού, ταπεινώθηκε μπροστά Του και εξομολογήθηκε την αμαρτία του και την απιστία του στο Λυτρωτή Του.

Θαύματα γίνονται και στις μέρες μας. Αρκεί να έχουμε μάτια να τα βλέπουμε, καρδιά να τα διακρίνουμε και πίστη να γευόμαστε τη δύναμη του Θεού μας στη ζωή μας.

Οι δύο κουβάδες

«Ευχαριστούντες πάντοτε υπέρ πάντων εις τον Θεόν και Πατέρα εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού» Εφεσ.5:20

Υπάρχει μια μικρή παραβολική ιστορία για δύο κουβάδες. Ο πρώτος ήταν αισιόδοξος, ενώ ο δεύτερος απαισιόδοξος.

«Δεν υπάρχει πιο μίζερη ζωή από τη δική μου», είπε ο άδειος κουβάς, καθώς πλησίαζε στο πηγάδι. «Δεν προλαβαίνω να φύγω από το πηγάδι γεμάτος και ξαναγυρίζω πάλι άδειος».

Αντίθετα, ο γεμάτος κουβάς, καθώς έφευγε από το πηγάδι, είπε: «Δεν υπάρχει πιο ευτυχισμένη ζωή από τη δική μου. Δεν προλαβαίνω να έρθω άδειος στο πηγάδι και ξαναφεύγω γεμάτος».

Ο τρόπος που αντιμετωπίζουμε τις καταστάσεις της ζωής μας καθορίζει τη συμπεριφορά μας. Το να βλέπεις την άσχημη πλευρά, είναι λογικό και πολλές φορές σοφό, γιατί σε βοηθάει να λάβεις τα μέτρα σου και να προλάβεις δυσάρεστες επιπτώσεις. Με το να βλέπεις μονίμως και μόνο άσχημες πλευρές σε όλα και σε όλους, σε κάνει να υποφέρεις. Πάντα υπάρχει κάτι καλό και χαρούμενο σε όσα μας συμβαίνουν. Αλλά εμείς δεν έχουμε μάτια να το δούμε. Η καρδιά μας είναι προσκολλημένη στο τι θα θέλαμε, τι εμείς σχεδιάζουμε για τη ζωή μας, που όμως δεν ήρθε, και τώρα μας είναι δύσκολο να το δεχτούμε. Ο Ιησούς Χριστός τα ανατρέπει όλα μέσα στην καρδιά μας. Τα κάνει όλα καινούργια. Ανάμεσα στα άλλα, μας βάζει πνεύμα ευχαριστίας. Όχι πλέον πνεύμα μιζέριας και γκρίνιας. Δεν αλλάζει τις συνθήκες, αλλά την καρδιά μας. Βλέπουμε με άλλα μάτια πια. Με τα μάτια της ευχαριστίας. Βρίσκουμε τη χαρούμενη πλευρά της ζωής. Γιατί Εκείνος είναι μαζί μας. Εκείνος ομορφαίνει την κάθε μας μέρα. Δεν χρειάζεται να ανησυχούμε για «άδειους κουβάδες». Αφηνόμαστε στο θέλημά Του, Του παραδίνουμε τα όνειρά μας, τα θέλω μας και Τον αφήνουμε να σχεδιάζει Αυτός. Το αποτέλεσμα είναι πάντα *«αγαθό και ευάρεστο και τέλειο»*!.

Είθε να είμαστε πάντα γεμάτοι από τη χαρά της παρουσίας Του και με την ειρήνη της δικής Του κυριότητας στη ζωή μας, ώστε για όλα να Τον ευχαριστούμε και για όλα να είμαστε ευγνώμονες μέσα από την καρδιά μας.

Μη φοβάσαι

Ένα από τα σημεία των τελευταίων καιρών είναι ο φόβος. Η Αγ.Γραφή μάς προειδοποιεί ότι πολλοί θα λιποψυχήσουν με την πίεση και οτι φοβερό πρόκειται να τους συμβεί. Σίγουρα ζούμε σ'έναν κόσμο φόβου και ανησυχίας. Πολλοί βοηθούνται με το φόβο τους μέσω των θεραπειών, ενώ άλλοι καλλιτερεύουν μέσω φαρμακευτικής αγωγής. Είτε είναι μια εσωτερική ανησυχία, είτε δημιουργείται από τους αγώνες του έθνους, ο φόβος φαίνεται ν'αυξάνει.

Σε αξιοσημείωτη αντίθεση είναι οι ακόλουθοι του Πρίγκηπα της Ειρήνης, των οποίων η ζωή εξουσιάζεται από την ειρήνη Του. Σίγουρα, πολλοί χριστιανοί έχουν αποτύχει να κρατήσουν τις υποσχέσεις της ειρήνης, αλλά αυτή η αποτυχία δεν μετριάζει τη δύναμη των υποσχέσεων. Ξανά και ξανά μέσα στο Λόγο του Θεού αναφέρεται να μη φοβόμαστε γιατί ο Κύριος είναι μαζί μας. Η παρουσία του Κυρίου επιτρέπει να αντιμετωπίζουμε τους φόβους μας με κουράγιο.

Θα χρειαστούμε θάρρος για ν'αντιμετωπίσουμε τις μάχες του έθνους μας που βρίσκονται μπροστά μας. Για πολλά χρόνια η εκκλησία είναι άτολμη και παθητική, φοβούμενη να σταθεί ενάντια στις επιθέσεις του εχθρού. Το έθνος μας δεν αντέχει μια σιωπηλή εκκλησία, που φοβάται να πει την αλήθεια στα καθημερινά θέματα.Ο Κύριος μιλά δυνατά σήμερα *«Γίνεστε ανδρείοι και έχετε θάρρος!»*

-Εξομολογήσου στον Κύριο κάθε σου φόβο και δώστον σ' Εκείνον.

-Ευχαρίστησε τον Κύριο για την υπόσχεσή Του ότι ποτέ δε θα μας αφήσει ούτε θα μας εγκαταλείψει.

Πατέρα, συγχώρεσέ με για τους φόβους μου. Ακούω που λές μέσα στο Λόγο Σου ξανά και ξανά *«Μην φοβάστε». Σήμερα, σου δίνω κάθε μου ανησυχία γιατί νοιάζεσαι για μένα. Αγκαλιάζω τις υποσχέσεις της ειρήνης Σου. Με την παρουσία Σου, Κύριε, διαλέγω το θάρρος σαν τρόπο ζωής. Σε παρακαλώ δώσε αυτό το πνεύμα του θάρρους στην ζωή της εκκλησίας της χώρας μας. Βοήθησέ μας να υψώσουμε την αλήθεια ενάντια στα κακά της εποχής. Βοήθησέ μας Κύριε Ιησού, να ζούμε με τέτοιο τρόπο ώστε με θάρρος να μιμούμαστε την ζωή Σου, ανάμεσα στον κόσμο".*

«Ωσότου να γεράσετε
Εγώ θα παραμένω ο Ίδιος,
κι ωσότου
ασπρίσουν τα μαλλιά
σας Εγώ θα σας κρατώ.
Εγώ σας έφτιαξα
κι Εγώ θα σας φροντίζω,
θα σας βοηθώ»

Ησαΐας 46:4